

Grotesk ~ A Gotik Destansı

GE Graven tarafından

Bölüm XVI

Lazarus samanla doldurulmuş çuval bezinden bir yatakta yatıyordu; fakat akli başka yerdeydi— kendi zihninde.

Tanıdık ama sınırsız bir rüyalar bütünü. Ve bir rüyanın kâbusa dönüşmesi durumunda, daha hoş bir rüya ortamı yaratmak için kendini kolayca harekete geçirebileceğinin de gayet farkındaydı . Ancak, belki de tuhaf bir algı değişikliğiyle, Lazarus uyanabileceği tek kâbusun, kaba bir kapının ardında hapsedilme gerçeği olduğunu anladı. Bununla birlikte, rüyasının derinliklerine daha da daldı. Sonuçta, çimenli bir tepenin zirvesinde yalnız başına oturmuş , kuşların şarkılarını dinliyor ve yaz güneşinin sıcaklığında keyif sürüyordu.

Derin maviye karşı göz alıcı yeşil — yuvarlanan tepeler ve uçsuz bucaksız gökyüzü her yöne uzanıyordu. Etrafına bakındıktan sonra, ancak o zaman tam arkasındaki tepede duran kaleyi fark etti. Dar ve geniş yapı, yeşil ve mavi ufku parlak beyaz bir renkle yarıp geçerek gökyüzüne doğru yükseliyordu. Kademeli ve basamaklı duvarlarının birçok yüzü , pencere veya kapı olmaması nedeniyle tamamen pürüzsüz görünüyordu . Ayağa kalktı ve kaleye doğru yürüdü, sadece bir kez arkasına baktı, sanki tesadüfen , ondan uzaklaşırken hala saman yatakta uyuyan bedenini görebilirmiş gibi .

Yapının dar tarafına yaklaşırken, çerçevesinin çevresinde uzanan gölgeli bir çatlaktan zar zor seçilebilen tek bir beyaz kapı keşfetti. Lazarus kapıyı açarak içeriye doğru uzanan karanlık bir koridoru ortaya çıkardı. Manastırın Benion'ununkiler gibi

Tünelin duvar taşları mezar grisi rengindeydi ve nemden parıldıyordu; aynı tatlı çürüme kokusu rutubetli havada asılı kalmıştı. Merakı onu dürttü ve sürünerek içeri girdi. Gözbebekleri giderek büyüyordu, karanlık koridorun kıvrımlarını takip ediyordu. Ayakları nemli koridor taşlarına buz gibi basıyordu. Bir köşeyi daha döndüğünde donakaldı ve uzaktan gelen yankılanan çığlıklara doğru kulaklarını dikti. Önünde, aydınlatılmış bir bölüm vardı. Bayraklar ona yumuşak bir parıltıyla sesleniyordu.

Lazarus için her şey bir rüyaydı; ışığı takip ederek bir giriş kapısı keşfetti. Köşeden baktığında, insanlarla dolu büyük bir oda gördü. İçeri girdi, gelişle dikkat çekmedi ve etrafını inceledi; sanki varlığının odadaki olaylar için hiçbir önemi yokmuş gibiydi. Etrafını gözlemledi: Meşalelerle aydınlatılmış duvarlarda, kılıçlı, az giyinmiş askerler dizilmişti; ve önünde, sunak benzeri bir masanın arkasında, cübbeli ve tamamen kapüşonlu bir adam duruyordu, elinde bir şey tutuyordu.

Yanında uzun bir baston duruyordu. Lazarus, onun bir tür rahip olduğunu hemen anladı. Lazarus, yüzünün şeklini ortaya çıkarabilecek ince ayrıntıları aradı, ancak başlığının altında yalnızca gölgeli bir karanlık buldu. Bununla birlikte, taş masanın yüzeyi açıkça görünüyordu. Yanmış ve kararmış yüzüyle görünür haldeydi, belki de daha önce sık sık çıkan yangınların izlerini taşıyordu. Siyahtı — bir zamanlar manastırın yeraltı mezarlarının duvarlarını süsleyen isle kaplı oymaların oluşturduğu tabakadan bile daha siyahtı . Sunağın arkasına ve rahibin yanında aniden beliren, iri, çıplak ve pasaklı bir adama doğru baktı; adam Lazarus'u dikkatle izliyordu.

"Onu getirin!" diye seslendi rahip giriş kapısına doğru.

Eljo arkasını döndüğünde, aceleyle ilerleyen iki askerin odaya zayıflamış ve çıplak bir tutsağı sürüklediğini gördü. Lazarus geri çekildi ve başını yana eğerek, terleyen adamın süregelen sıkıntısının ardındaki anlamı anlamaya çalıştı. Ve gerçekten de, esirlerine karşı vahşiydi ; tekme atıyor, kusuyor, dudaklarından köpükler saçıyor, gözlerini deviriyor ve ellerini savuruyordu. Kemikli ve kel bir kafa vardı. İki asker adamı odanın ortasında durdurdu, dizlerinin üzerine çöktürdü ve kollarını yana açarak onu yerinde gerdi.

Yüzü olmayan rahip, bastonunu taş zemine vurarak , "Onun hakkı verilmeli!" diye haykırdı.

"Doğru mu yapıldı?" diye sordu Lazarus.

Rahip döndü ve ona, "Onun tedavi edilmesi gerekiyor" dedi.

Lazarus, rahibin yanındaki pasaklı adama baktı; adam ise ona soğuk gözlerle bakarken sadece başını salladı . Lazarus arkasını döndü ve yüksek sesle, "Hazırlandı mı?" diye sordu. Ancak vahşi adamın gözlerini bulamadan , iri yarı bir asker geniş bir kılıç savurarak adamın kafasını kesti ve kafa Lazarus'un yanındaki yere yuvarlandı. Lazarus sıçrayarak uzaklaştı, gözlerini iki askerin hâlâ sıkıca tuttuğu cansız gövde ile tek başına kalan kafa arasında gidip ge

Hemen ardından, hayvan derilerine bürünmüş iki şişman cüce odaya girdi. Biri kavisli bir oyma bıçağı taşıyordu; diğeri ise bir duvarcı tokmağı ve uzun bir demir çivi sallıyordu. Bıçaklı cüce cesede doğru koşarak boyun kütüğünden et dilimleri yonttu ve geniş kılıcın açılı kesliğini düzeltti. Diğer küçük adam ölü adamın başını alıp gövdenin arka tarafına doğru taşıdı.

Sonra iki cüce tek vücut gibi çalışmaya başladı; ilk adam kamburlaştı ve ellerini dizlerine dayadı, ikinci adam ise elinde kafa ve çekiçle sırtına tırmandı. Üstteki cüce kafayı gövdenin üzerine ters yönde yerleştirdi, ağzını açtı ve demir çiviye diline geçirerek kafayı gövdeye sağlam bir şekilde sabitledi . Ve göründükleri kadar hızlı bir şekilde iki cüce odadan ayrıldı.

Uyuşmuş bir halde, Lazarus bu iğrenç görüntüden yüzünü çevirdi ve rahibe sorular sordu. "Neden?"

Rahip ise sakin bir şekilde şöyle yanıtladı: "O bir şeytandı; kırılmıştı, ama şimdi onarıldı ."

"Onarıldı mı? Hayır; o bozuldu!" diye bağırdı Lazarus; "Öldü !"

Rahip, "Artık vahşi tutkularıyla boğuşmuyor," diye açıkladı. " Kendisiyle barışık . Artık her şey yoluna girdi."

"Kafası ters dönmüş! Nasıl düzeltildi?"

Yüzü görünmeyen rahip bir anlığına sadece Lazarus'a baktı. Sonra başlığının altından başını salladı ve ona seslendi: "Görüyorum ki sen de vahşi bir tutkuya kapılmışsın, tıpkı senin gibi kırılmışsın." Lazarus'u işaret etti ve askerlere döndü. "Onu da düzeltin."

Kanlı bir kılıç taşıyan iri bir asker ona doğru yaklaştı , Lazarus ise kekeleyerek yavaşça geri çekildi: "Hayır; ben zaten iyileştim. Yani; ben değilim —"

Lazarus arkasını dönüp odadan kaçtı; geldiği karanlık koridordan aşağı doğru koşarken, bir zamanlar tanıdık olan koridorun kıvrımlarının ve dönüşlerinin artık değiştiğini aniden fark etti. Her yuvarlak köşede, her dallanan geçitte, daha fazla damar ayrılıyordu, sanki koridor, dışarıdan kaçılması imkansız bir kara labirent oluşturan tüneller ağına dönüşmüştü . Ve her yeni geçit, bir öncekinden daha fazla merdiven içeriyor gibiydi, sanki her yönü onu büyük beyaz kalenin daha yüksek ve daha derinlerine götürüyordu. Ve tam da manastırın yeraltı mezarlarında kovalanırken askerlerin aceleci ayak seslerini ve bağırırlarını hatırladığı sırada , Şimdi de peşinden gelen muhafızların benzer seslerini duyuyordu. Ancak kafasında bunun sadece bir rüya olduğunu biliyordu, çünkü bedeni başka bir yerdeydi— ondan ayrı bir yerde —kaba bir kapının ardında, ölüm sessizliğinde, Baston'un mezarlığındaki bir ceset gibi hareketsiz yatıyordu.

Bununla birlikte, Lazarus hızla başka bir köşeyi dönerek kaba, demir kayışlı bir kapı keşfetti , hızla içeri girdi ve kendini kilitledi, bu sırada bir grup Askerler yanından birer birer geçtiler, ayak sesleri uzakta kayboldu. Lazarus kapıya yaslandı ve iç çekti.

"Burada olmamalısın," diye fısıldadı arkasından hırıltılı bir ses.

Şaşkına dönen Lazarus hızla arkasına döndü. Önünde, küçük, kapalı ve dağınık odada, bir Adam, başı hariç tüm vücudu açıkta kalacak şekilde çarşafı örtülü bir şekilde yatakta yatıyordu. Ve altında... Yakındaki bir yağ lambasının ışığında Lazarus, adamın yüzünün tanıdık hatlarını gördü.

"Nasıl olur da hem burada hem de orada aynı anda olabilirsiniz?" diye sordu Lazarus, işaret ederek. Geldiği yön.

"Hayır, ben değildim. Görünüşte birbirimize çok benziyoruz," diye açıkladı adam, hastalıklı ve boğuk bir sesle. "Rahibin yanında duran, kötü kardeşim o . Seni bulduğunda öldürecek. Burası güvenli değil. O gelecek; her zaman buraya gelir." Öksürük krizine girdi, inlerken geçirdi ve sanki aniden iliklerine kadar üşümüş gibi çarşafı boynuna daha da sıkıca çekti.

"Sana ne oldu?" diye sordu Lazarus öne çıkarak.

"Çok naziksiniz, genç beyefendi. Şimdi daha iyiyim, eskisinden daha iyiyim. Ama gitmelisiniz, yoksa o size de benim gibi gelir."

Lazarus , ağır ayak seslerinin giderek yükseldiğini ve belki de daha önce kaçmayı başardığı askerlerin seslerini duyduğunda, ayrılmak niyetiyle kapıya doğru döndü . Adam odayı tararken ona yaklaştı. " Buradan çıkmanın başka bir yolu var mı ?"

"Saklanmalısın," diye yanıtladı adam; "Bizi yakalamaya geliyor!" Yatağın diğer tarafına doğru yuvarlandı ve doğruldu, solgun sırtı Lazarus'a dönük bir şekilde omzunun üzerinden bakarak onu azarladı. "Burada olmamalısın, beni uykumdan uyandırmamalısın! Ama işte buradasın!"

Dışarıdan bağırışlar geliyordu; kapı, yumrukların birbirine çarpması gibi sarsılıyordu.

"Şimdi seni ondan saklamalıyım! Gel!" diye bağırdı, ayağa kalkıp arkasını dönerek. Ve çıplak adam Lazarus'un karşısına dikildiğinde, Eljo sanki iç organları erimiş gibi hissetti; çünkü adamın tüm gövdesi tamamen boşaltılmış ve tertemiz bir şekilde delinmişti.

İç organlarının arasında, odanın lambasının ışığında parıldayan, kırmızı dokudan oluşan, oluklu ve açık bir rahimden başka bir şey görünmüyordu . Boş adam yatakta öfkeyle dolaştı ve boşluğunun içine işaret etti. "Acele et! Saklanmalısın!"

Kapının şiddetle vurulması devam ederken Lazarus ondan uzaklaştı. "İçeride misin?"

Hayır; bana başka bir yer gösterin."

"Başka yer yok! Şimdi içeri gelin, sizi ondan kurtaracağım!"

Sanki kapı tahtaları koca bir ordunun top atışının gürültüsüyle şangırdayıp duruyordu; ve

Lazarus pes etti ve tüm vücudunu adamın sıcak ve nemli boşluğuna yavaşça bıraktı.

İçeri girdiğinde, Lazarus annesinin kesesinde bir keseli hayvan gibi , insan kabuğunun içinden dışarı bakıyormuş gibi görünebilirdi. Şimdi Lazarus'la birlikte, dışarıdan hamile görünen adam döndü ve odanın arka duvarına doğru ilerleyerek gece gökyüzünü gösteren tek bir açık pencereye yaklaştı.

"Ama duvarda hiçbir pencere görmedim," diye belirtti Lazarus. "Ve gün ışığı da yok mu artık? Bu nasıl olabilir?"

Adam fısıltıyla, "Sus," diye azarladı onu, "Yoksa bizi keşfeder! Pencerenin dışında saklanacağız ve odanın boş olduğunu anlayabilir." Adam pencere pervazına doğru eğilirken, Lazarus yere bir anlığına baktı; yer, sanki merdivenlerin toplam yüksekliği kadar uzaktaydı.

Daha önce boş adamın odasını bulmadan önce yukarı çıktığını söyledi. "Kendimizi görünmeyecek şekilde asacağız . İçeride kimseyi bulamayacak ve aramaya başka yerde devam edecek," diye ekledi adam, kendini kalenin dış duvarına yaslayarak , düşmemek için sadece parmaklarıyla tutunarak sallanmaya başladı.

"Başka bir yerde mi?" diye sordu Lazarus; kıpırdanırken kanatlarının adamın kaburgalarının arasına iyice sıkıştığını hissetti.

"Sakin ol! Şşşş!" diye tısladı adam, kapının çarpma sesi kötü kardeşin içeri girdiğini belli edince.

Lazarus nefesini tuttu, iyi adamın kötü ikizinin "Tutuklayın onu; kılıç yok! O kırık çocuğu istiyorum , zarar görmemiş!" diye bağırmasını duydu ; bu da onun için... Kaptan Bourne diye anılan adamın sesi.

Pencerenin dışından gelen kargaşayı duyan Lazarus'a, askerlerin odanın her köşesini yağmaladığı gibi görünmüş olabilir. Ardından yeni bir sessizlik çöktü; bu da arama ekibinin belki de oradan ayrıldığını gösteriyordu.

Aniden, Kaptan Bourne'un tehditkar sesi yukarıdan duyuldu: "İşte oradasın, Jonah karnında."

"Yapmamalısın! Yalvarıyorum sana kardeşim! Beni pencereden içeri sok! İkisini birden tutamıyorum." biz!"

"Zamanı geldi kardeşim. Doğru yerde değilsin , sende bir sorun var."

"Yardım edin! Düşüyorum—"

Lazarus, oyulmuş adamın içinden bir kolunu uzatarak, kaya çıkıntısına tutunmaya çalıştı, ancak çıkıntı ondan uzaklaştı. Kaburgalardan oluşan bir kafesin içinde sıkışmış halde, yere doğru düştü.

ÇAT! Yere öyle bir güçle çarptı ki, nefesi kesildi; ancak adamın kırık bedeninden sürünerek çıktı ve onu uyandırmaya çalıştı. "Biz yapmalıyız."

"Kaçın! Acele edin!" Oysa iyi adam ölmüştü. Lazarus, bu korkunç olayı düşünmek için durakladı. Yaşananları kötü bir rüyanın başlangıcı gibi görüyordu ve belki de bir şekilde uyanarak bu andan kurtulabileceğini düşünüyordu .

"GRRR!" Lazarus arkasına döndüğünde, yanında kuyruğunu kovalayan büyük, kırmızı bir köpek gördü. Yavaşça ayağa kalktı ve pasaklı yaratık aniden durup döndü, sanki onu birdenbire fark etmiş gibiydi. Sonra sürünerek ilerledi ve durdu. Yıldız ışığı altında Lazarus, hayvanın hastalıklı yüz hatlarını gördü— gözleri sulanıyordu; ağzından köpükler çıkıyordu; bacakları titriyordu ve kızıl tüyleri yağlı ve keçeleşmiş görünüyordu. Sanki kendini kabul etmeyi reddeden dört ayaklı bir Ölüm gibiydi . Hayvan, aklını yitirmiş bir halde, kırık ve çürümüş dişlerini göstererek Lazarus'a yalvardı : "Sayın beyefendi, boynunuzdan öpmeliyim. Yalvarıyorum; lütfen bana iyi olmak için."

"Ben—affedersiniz; ben—yapamam," diye mırıldandı Lazarus, apaçık ölmekte olan köpekten geri çekilirken . Etrafını yokladığında kendini ıssız bir tepede buldu, beyaz bir kalenin izine rastlamadı. Ağaç da yoktu; uçsuz bucaksız, simsiyah bir gökyüzünün altında uzanan, sonsuz gibi görünen tepelerden oluşan bir manzara ve önündeki hasta hayvan dışında hiçbir şey görünmüyordu.

"Ama yapmalısın," diye ısrar etti hayvan içinden. Sekerek ilerledi, aralarındaki mesafeyi kapatırken çürük dişlerinin daha fazlasını gösterdi. "Sadece tek bir öpücük istiyorum." Bana güvenmelisiniz; nazik davranacağım."

Lazarus başını salladı. "Hayır, yapamam. Sende bir sorun var ve benden istediğin şey de garip."

"Hiçbir sorun yok. Bir öpücükle iyileşeceğim."

"Peki, bundan sonra bana ne olacak?" diye sordu Lazarus, hızla geriye doğru adım atarak.

Canavar onun arkasından dörtnala koşarken kendi kendine şöyle düşündü: "Lütfen , nazik beyefendi, boynunuzun bir yanını bana öpmek için verin ."

Lazarus arkasını dönüp hızla uzaklaştı. Havaya sıçradı ve kanatlarını açarak akşam gökyüzüne doğru yöneldi.

Ölüm köpeği onu takip etti; koşmaya başlamadı, arkasından yakından tırıs yaparak, zihninden şu sözleri tekrarladı: "Boynunuzu mu istiyorsunuz efendim?"

Lazarus kanatlarını çırptı ama hiç yükselmedi. Tekrar tekrar ileri atladı, çırpındı.

Kanatlarını geri aldı ve ayağa kalktı; kendisi de uçmaya çalışan, kanatları kesilmiş bir kuşa benziyordu. Lazarus'a göre, hava gerilimini kaybetmiş, kanatlarının önemli bir kaldırma kuvveti oluşturmasını imkansız hale getirmişti. Ve arkasına bakıp köpeği gördü. Hâlâ onu takip ediyordu; ancak hayvan artık arka ayakları üzerinde dik bir şekilde dörtnala gidiyor, yani dik yürüyordu.

"Boynunuz mu, efendim?!"

Lazarus kanatlarını geri çekti ve son hızla koşmaya başladı. Tepeler boyunca, o grotesk canavardan kaçtı , ama hiç mesafe kat edemedi ; sanki hava jöleye dönüşmüş ya da suyun içinden geçiyormuş gibiydi. Saklanacak gizli bir yer ya da izleyecek düz bir yol bulamadı , çünkü arazi sonsuz, engebeli ve her yöne doğru uzanıyordu. Ve onun için,

En rahatsız edici düşünce ise, rüya görmüyor olmasıydı; her yönüyle amansız bir kâbus gibi görünen bu andan uyanıp kurtulamamasıydı .

Tekrar arkasına döndü ve dik duran köpeğin , beyaz kaleden hatırladığı kapüşonlu rahibe dönüştüğünü gördü .

"Boynunuz mu efendim?" diye seslendi rahip, uzun bastonuyla peşinden koşarak. "Tedavi edin." Ben!"

"Hayır!" diye tısladı Lazarus. "Beni rahat bırakın!"

"Hayır!" diye tekrarladı cübbeli adam. "Beni düzeltin!"

Lazarus, hâlâ yürürken, adamın kapüşonunu çekip tanıdık yüzünü ortaya çıkardığını gördü. Bu eşyalar ikiz kardeşlere de aitti; böylece üç kişi olmuşlardı.

Kendini öne doğru itti, su gibi esen rüzgara yaslandı, elleri neredeyse yere değene kadar. Sonra çimenlere tutundu ve koşarken kendini ileri çekti, kollarını iki bacak daha gibi kullandı. Bacaklarının her yeni hareketinde, parmaklarıyla toprağı tırmaladı, toprağı altından gittikçe daha hızlı bir şekilde sürükledi. Tekrar, Arkasına doğru baktı ve kendisiyle rahip arasındaki mesafenin giderek arttığını fark etti. Sonra atıldı, dört ayağının üzerine sağlamca bastı, tepeleri aşarak dörtnala koşmaya başladı ve yüzünün hatlarında ani bir değişiklik fark etti; uzun bir burun görüş alanına girdi. Ve vahşi bir köpek gibi, rüzgara doğru uçu.

GÜM! Lazarus, meşaleler ve silahlı askerler odayı doldurup etrafını sardığında yatağından fırladı . Dışarıdan belirsiz ve geniş kapsamlı bir olay gibi görünen bu süreçte, Lazarus kendini bağlanmış ve hızla odadan dışarı taşınırken buldu. Adamlar onu , çukur kapısından daha da uzaklaşan ve kalenin kalbine doğru giden bir koridordan sürüklediler.

Hazır bekleyen askerlerden oluşan sıralar, kesintisiz geçitten, kıvrımlı merdivenlerden yukarı ve daha geniş ikinci kat koridoruna kadar yolunu kaplamıştı . Muhafızları Lazarus'u kemerli bir girişten geçirdi. Yolculuk sırasında saman, ter, idrar ve kanın karışık kokusu daha belirgin hale geldi; ve Lazarus Eljo burnunu buruşturdu.

Sonunda, duvarların açıldığını ve geniş bir alanın, yüksek duvarları ve tonozlu tavanı olan büyük bir salonun ortaya çıktığını gördü . Adamlar onu salonun ortasına götürdüler ve

Ona orada kalmasını emretti ve çevre duvarlarına yaslanmış diğer askerlerin yanına katıldılar . Lazarus'un girişi, salonda yankılanan bir dizi fısıltı ve hayret nidasına neden oldu ; birçok ses tek bir sese karıştı ve sanki... Durmaksızın tıslayan, korkunç bir yılanın sesine benziyordu. Lazarus büyük salonu inceledi ve Toplanan kitleleri.

Solunda, perişan haldeki kadınlar ve korkmuş çocuklar bir dizi kemerli geçidin önünde toplanmışlardı. Onların arasında, kendisine hizmet etmeye gelen ama onun yerine etle gönderdiği uşağın tanıdık yüzünü gördü. Ancak, çamaşırcı kadını veya üç hizmetçisini göremedi . Hizmetkarların ve çocukların ötesinde ise, onu daha iyi görebilmek için başlarını uzatan bir sıra asker fark etti .

Önünde, duvardan uzanan, sahne benzeri yükseltilmiş bir platform vardı ve üzerinde koro düzeninde birkaç sıra halinde adamlar ayakta duruyor ve oturuyordu. Bazıları tam teçhizatlı şövalyelerdi, diğerleri ise devlet adamlarının cübbelerini giymişti; ancak çoğu mütevazı kıyafetler giymişti. Tam önlerinde, platformun üzerinde uzun, çok ayaklı bir masa duruyordu. Yırtık pırtık bir masa örtüsü masanın üçte birini kaplıyor, fazlası ise kaldırım taşlarına taşıyordu. Örtünün üzerinde, kılıç darbelerinden sıçrayan kanın izlerini taşıyan kahverengi lekeler ve izler vardı . Masa tablasının açıkta kalan kısmı ise miğferler, kılıçlar ve diğer çeşitli eşyalarla doluydu .

Masanın sağ baş tarafında, özenle oyulmuş ve kısmen kırık bir sandalyede bir adam oturuyordu. Bacakları çapraz, ayakları havada ve kan lekeli çizmeleri masanın üzerinde duruyordu. Lazarus için, onun buyurgan duruşu ve delici bakışları mutlak gücün kimliğini çağırıyordu. Otorite sahibiydi; masada oturan tek erkek oydu. Adam oldukça heybetli bir yapıdaydı. Gözleri birbirinden uzak, yanakları geniş ve sakalı gürdü. Kalın saçları, sanki bir kaskın terli baskısı altında sıkışmış gibi, başına yapışmıştı. Sağ kolunda bir bandaj vardı ve sağlam elinde bir parşömen tutuyordu. Genel olarak duruşu ve tavrı, ani bir dikkat dağılmasıyla düşünceleri dağılmış, huzursuz bir adaminkine benziyordu.

Sağında, yüksek bir duvarı çevreleyen devasa, eşit aralıklı ahşap sütunların önünde sıralanmış hazır okçular vardı. Duvarın ortasında büyük bir giriş kapısı bulunuyordu; ve kapının kasası ve demir kayışlı çift kanatlı kapıları yıpranmış ve eğilmişti. Kapılar düzensiz bir şekilde kapalıydı ve Lazarus'a gece gökyüzünü görme imkanı veriyordu; ve en üsttekini fark Bir sur duvarının tepesinden ona bakan hilal şeklindeki ayın eğrisi.

'Gökyüzü hiç bu kadar yakın, ama aynı zamanda bu kadar uzak görünmemişti,' diye düşündü.

Arkasına baktı ve geldiği koridor girişine doğru yöneldi, orada ne olduğunu gördü.

Aynı şekilde askerlerle doluydu; ancak bitişik arka duvar korumasızdı ve dibine sadece samanla doldurulmuş çuvaldan bir yatak yığılmıştı. Duvarın yüzeyinde, Eski, rengarenk amblemler ve armalarla işlenmiş duvar halılarından oluşan bir düzenleme asılıydı. Ancak duvar halıları öyle simetrik bir şekilde sergilenmişti ki, aralarında boş bir nokta kalıyordu; daha açık renkli duvar taşlarından oluşan bu alan, örtülmeyi adeta istiyordu .

“Lazarus Gogu; öyle mi diyorsunuz?”

Lazarus arkasını döndüğünde adamın ayakta durduğunu ve elinde hâlâ parşömen olduğunu gördü.

“Ben Lord Hugon’um; bu toprakların hükümdarıyım.”

"Efendim." Lazarus derin bir reveransla onu selamladı. Doğrulup Hugon'a baktı.

Parşömeni dikkatli gözlerle inceliyor.

Lazarus okurken, onun başını yana eğdiğini; dudaklarını büzüp kaşlarını çattığını; başını kaldırıp ona dik dik baktığını gördü.

Lazarus başını sallayarak kısaca, "Efendim," diye yanıtladı.

“Öyle diyorsunuz,” diye bağırdı Hugon. Arkasına döndü ve koro benzeri düzenlemenin içinden cübbeli bir ileri geleni çağırıyordu. Adam masaya oturduğunda, Hugon Parşömeni Lazarus'a doğrultarak, "Ve böylece göreceğim," diye ekledi.

Lazarus, orta yaşlı ve bakımlı adamın masanın üzerine bir yığın yeni parşömen yerleştirmesini izledi. Cübbeli adam, yığının yanına birkaç mürekkep hokkası ve hazır tüy kalemler koyduktan sonra, pirinç benzeri üç ayaklı bir düzeneğin karmaşık montajıyla meşgul oldu. Lazarus iç çekti ve yıpranmış salon kapılarına ve açıkta kalan aya şöyle bir göz attı.

"Yavaşça öne çıkın," diye emretti Hugon.

Lazarus yaklaşırken Hugon elini uzatarak onu durdurdu ve " Orada biraz bekle" dedi.

Lazarus itaat etti ve dikkatini adamın metal aletin titizlikle hazırlanmasına çevirdi . Alışılmadık alet, açılmış üç ayağı üzerinde yaklaşık 30 cm yüksekliğinde duruyordu; ve çerçevesinin içinde dikey olarak, çapı yaklaşık 30 cm olan sabit ve içbükey bir pirinç tabağı taşıyordu. Lazarus, tabağın ince bir pirinç ayna gibi parlayan, ince, kesintisiz ve cilalanmamış bir çevre bandı dışında tüm yüzeyinin ışıltıdadığı , detaylı gravürler içerdiği görünen parlak iç yüzeyini fark etti. Adam disk braketlere sabitledi ve monte edilmiş bir dizi kolla nesnenin yatay ve dikey eğimini ayarlarken , Lazarus işlenmemiş arka yüzünü inceledi. Yüzeyde büyük, süslü bir gravür vardı: kendi kuyruğunu yiyen, kendi üzerine kıvrılmış kanatlı bir yılan.

Ancak bu düzeneğin karmaşıklığı ve olağanüstü tasarımı sadece çanakla sınırlı kalmadı . Adama en yakın duran üçayaklı sehpanın iki ayağı, üzerinde sürgülü bir panjura sahip küçük, yansıtıcı bir muhafaza bulunan, asılı ve çıkıntılı bir rafı destekliyordu. Adam içeriye yanan bir mum yerleştirdi. Pirinç aynaya odaklanırken deklanşörü ayarladı , ta ki Lazarus adamın yüzünün alevin yansımasıyla parladığını görene kadar. Sonra adam Hugon'a döndü ve gözlerinde bir parıltıyla başını salladı; ancak hazırlık için biraz daha zamana ihtiyaç duyduğunu ima edercesine parmağını kaldırdı.

Lazarus'un gözleri de Hugon'a çevrildi; ancak, bakışlarının taradığı sırada, masanın arkasındaki koro benzeri düzenlenmiş kişilerin arasında tanıdık bir yüz gördü ve bununla birlikte, Lord D'Alcicourt'un beklenmedik derecede soğuk ve mesafeli bakışlarını da fark etti. Lazarus, belki de gönüllü bir yardım belirtisi yakalayabileceği umuduyla gözlerini onunla kilitledi . Ancak D'Alcicourt, oturan başka bir adamın omzunun arkasından ona sadece boş bir bakışla baktı.

Hugon, elindeki parşömeni sallayarak Lazarus'a meydan okudu: "Elimde senin sözlerinin kaydı var. Kendini Lazarus Gogu ve Hristiyan bir uçan adam olarak tanıtıyorsun." Hugon kaşlarını çattı ve başını salladı. "Göreceğiz."

Lazarus, tahttan indirilen Lord D'Alcicourt'a doğru seslenerek, "Lord D'Alcicourt," dedi. "Eğer uygun görürseniz, Lordum; yardımınızı rica ediyorum." Ancak D'Alcicourt yüzünü hiç göstermedi.

"Sus!" diye kükredi Hugon, parşömeni masaya fırlatıp yükseltilmiş platformdan atladı. Bir yandan hançerini çekerek Lazarus'a saldırdı.

Hugon bıçağı boğazına dayarken Lazarus nefesini tuttu.

Hugon'un sözleri salonda yankılandı: "Bu toprakların tek efendisi benim!"

" Onun adını bir kez daha anarsan, başın ayaklarımın dibinde olacak! Beni topluyor musun?"

Lazarus yutkundu ve başını salladı. "Affedin beni, efendim."

"Sadece bu seferlik," diye sertçe yanıtladı Hugon. "Böyle bir suçu bir kereden fazla affetmeyeceğim ."

"Merhametlisiniz efendim," dedi Lazarus, bakışlarını Hugon'un elindeki kılıca indirerek .

Hugon bıçağı geri çekti ve homurdandı: "Evet, öyleyim; ama uykumda beni öldürmeyi planlayanlarla birlikte değilim." Lazarus'un kolunu kavradı ve onu cübbeli adamın ve tuhaf pirinç aletinin yanına götürürken adama, "Yemeğiniz hazır mı?" diye sordu.

"Biraz daha bekleyin," dedi adam, ardından ağır bir İtalyan aksanıyla Hugon'u düzeltti: "Ay penceresi, efendim, o bir yemek değil."

Hugon, Lazarus'a dönerek adama "Acele et!" diye bağırdı. "Bilmem gerek."

Lazarus'un gözlerinin içine derinlemesine baktı ve yüksek sesle, "Gerçekten de en derin deniz kadar mavi," diye düşündü. Kılıcını Lazarus'un yanağına hafifçe vurdu. "Aç gözünü."

Lazarus ağzını açtı.

"Ne büyük dişlerin var, tıpkı kurtları gibi." Kılıcını bir köpek dişine deşirdiğinde Lazarus geriye sıçradı ve dudaklarını mühürledi. "Gerçekten de öyleler." Hugon, kaşlarını çatan Lazarus'a sırttıktan sonra yanına geçti.

Lazarus onu gözünün ucuyla izledi.

Hugon, hançerini nazikçe kullanarak Lazarus'un siyah saç tutamını kenara çekti ve aşağı doğru kıvrık kulağını ortaya çıkardı. "Bunlar ne garip kulaklar: kedi mi, köpek mi, yoksa şeytan mı?"

"Hristiyan, efendim," diye savundu Lazarus.

"Dediğin gibi," diye yanıtladı Hugon, şimdi onun arkasından dolaşarak. "Peki bu korkunç kanatlar hangi kuşa, yarasaya veya hayvana ait?"

"Uçan bir adamım, efendim," diye yanıtladı Lazarus. "Ben Hristiyan bir uçan adamım."

"Öyle diyorsunuz; oysa ben bu tür kanatları yalnızca iblislerin ve ejderhaların tasvirlerinde gördüm . Meleklerin kanatları gibi tüysüz ve güzellikten yoksunlar.

"Ve ben daha önce hiç uçan bir Hristiyan adamın tasvirini görmedim." Hugon yanına eğildi ve fısıldadı, "Buna ne dersin?"

Lazarus çenesini sıktı, döndü ve Hugon'a şöyle seslendi: "Eğer lütfederseniz, efendim; birine benim bir portresini çizdirebilirsiniz."

Bir anda Hugon geri çekildi, kılıcını kaldırdı, indirdi, kıkırdadı ve başını sallayarak, "Ve zekice de. Ancak, kanatlarınızı açarsanız çok daha memnun olurum." dedi .

Lazarus iç çekti ve kanatlarını açtı; tüm salon hayretler içinde kaldı.

"Sessizlik!" diye bağırdı Hugon, gözlerini Lazarus'tan ayıramıyordu. Geri çekildi ve gözlerinin etkileyici genişliğini, baştan sona inceledi; ve başını salladı. "Gerçekten de bir meleğin kanatları değil —fazla canavarca—hatta korkunç."

Lazarus kanatlarını tekrar katladı, Hugon ise etrafında dönüp masanın ötesine baktı ve Yarı çıplak bir şövalyeye doğru yöneldi. Ona sordu: "Piskoposu ve kâtibi buldun mu ?"

"Hayır efendim," diye sert bir şekilde yanıtladı asker . "Ve onlar ölenler arasında değillerdi."

Hugon başını salladı ve belirgin bir hayal kırıklığıyla Lazarus'a döndü. Boğazını temizledi , hızla Lazarus'a yaklaştı ve dışarıdan meydan okurcasına kollarını yeniden kavuşturdu . "Yeminli itiraf tutanağında, yarım akşam boyunca dinlenmeye ihtiyaç duymadan uçabildiğinizi iddia ettiniz ."

"Evet, efendim."

Hugon gözlerini kısarak öne eğildi ve ekledi: "Bu da bana şu soruyu sorduruyor: Neden 'yarım gün' yerine 'yarım akşam' dediniz ?" Hugon Lazarus'a doğru eğildi,

O kadar yakındı ki, Lazarus burnundan nefesini hissedebiliyordu. Hugon, Lazarus'un deri kolyesini çekerek siyah bluzunun altından tahta dua haçını ortaya çıkardı . "Gündüz vakti uçmanı engelleyebilecek bir şey var mı?" diye sordu . Haçı parmaklarının arasında ovuştururken gözlerini Lazarus'un gözlerine dikti, bekliyordu. cevap.

Lazarus bakışlarını kaçırdıktan sonra düşünceli bir şekilde cevap verdi: "Akşamın serin gökyüzü, uçuş işleri için daha uygundur efendim."

Hugon, dudaklarını büzerek cevabını düşündü, sonra başını salladı. "Sanırım uçmak kolay bir iş değil; tıpkı bazı savaşların ay ışığı altında daha iyi yapılması gibi." Ardından Lazarus'a sert bir bakış attı ve devam etti, "Ve tıpkı bazı adamların uykunun dinginliğinde öldürülmesinin en iyisi olması gibi ."

"Belki de dediğiniz gibi, efendim," diye önerdi Lazarus.

Hugon dua haçını bıraktı, geri çekildi ve hançerini gösterdi. "Ellerinizi kaldırın ."

Hugon, Lazarus'un bileklerini bağlayan ipi keserken Lazarus çenesini sıktı ve şöyle dedi: " Şeytan dişlerine, şeytani kulaklara, ejderha kanatlarına ve gözlerinden buz gibi bir deniz gibi akan soğuk mavi bir bakışa sahipsin ."

İp kayarak yerde dolandı.

"Rabbim, ben uçan bir Hristiyanım ..."

"Öyleyse göreceğiz!" diye haykırdı Hugon.

Lazarus başını yana eğdi.

Hugon, "Sizi bağlarınızdan kurtarmamın sebebi güven veya iyilik değil," diye belirtti.

"Efendim?"

Hugon açıkladı: "Bir iblis bağlı olduğu sürece, kendini özgür bırakmak için her şeyi söyleyebilir ve yapabilir. Şimdi, dilediğiniz gibi konuşmak ve hareket etmek için özgürsünüz." Hugon kılıcını geri çekti ve boş ellerini uzattı. "Beni öldürmek istiyorsanız, zamanınız şimdi."

Lazarus, Hugon'un arkasına gizlice bir göz attı ve D'Alcicourt'un hâlâ diğer adamların arkasında saklandığını fark etti. Ardından Hugon'a şöyle seslendi: "Kimseye zarar vermem istemiyorum, efendim."

Hugon, Lazarus'u kolundan tutup masadaki cübbeli adama daha da yaklaştırmak için, "Dileklerin ya da sözlerin ne olursa olsun," diye karşılık verdi, "gerçek niyetlerini anlayacağım. " Ay levhasından." Adama sordu, "Hazır mısınız?"

"Neredeyse öyle, efendim," diye yanıtladı adam, ardından aletin yanından bakarak Hugon'a fısıldadı, "Bu bir ay tabağı değil, bir pencere çanağı değil, bir tabak pencere de değil .

"Bu bir Ay Penceresi."

Hugon, elini huysuzca sallayarak onu gönderdi. "Öyle! Ne yapman gerekiyorsa yap; ben

"Şimdi kanatlı adamı önünüze getirin."

"Ay penceresi mi, efendim?" diye sordu Lazarus.

Hugon ona öfkeyle baktı. "Gerçekten de öyle. Kaderin tek gerçek ilahi gözü— henüz yaşamamış insanların hayatlarının ve henüz doğmamış krallıkların şekillerinin sonsuza dek kazındığı yer. "Taşta." Bir jestle ve açık bir elle Hugon, Lazarus'u cübbeli adama tanıttı; "Sizi harika astrologum ve rahibim Albeard de Elhosie ile tanıştırmak istiyordum ? Peygamberlerin peygamberi ve benim kişisel kahini olan Albeard, uyurken kule penceresinden içeri gizlice girip beni bir hançerle öldürdüğünüzü gören kişidir ."

Lazarus çenesini sıktı, gözlerini kapattı ve görünüşte saçma olan suçlamayı düşündü. Kısa bir düşünme sürecinde, birinin Hugon'a bilgi verdiğini anladı. Önerilen bir komplo, onu, bir hançeri ve bir kule penceresini içeriyordu. D'Alcicourt'un bulunduğu yöne baktı ; gözleri onu aradı; ancak devrilen Lord kalabalığının içinde gizlenmişti. Ve döndü, kalabalıkta tanıdık bir yüz daha aradı; ancak uşağından hiçbir iz bulamadı. Aynı şekilde, aralarında çamaşırcı kadını veya hizmetçilerini de göremedi. Lazarus iç çekti ve bariz olana dayanarak kendini savundu: "Yine de, ölmediniz Lordum. Ve buraya geldiğimden beri sürekli gözetim altındayım. Böyle bir şey yapamazdım."

Hugon sırtı ve başını salladı. "Ama sen yaptın—üç gece sonra —yine de ben senin o canı elini durdurdum !"

Lazarus'un başı döndü ve derin bir nefes aldı. "Efendim, eğer sakıncası yoksa , ne demek istediğinizi anlamıyorum." Başını salladı. "Eğer iddia ettiğiniz gibi elimi durdurduysanız , üç gece sonra bile böyle bir şey yapamazdım ."

Hugon ise şu yanıtı verdi: "Bu, Tanrı'nın lütfu, astrologum ve onun harika pencere plakasıdır —"

"Ay Penceresi, Lordum," diye nazikçe araya girdi Albeard.

"Tam olarak o," diye onayladı Hugon ve şöyle devam etti: "Albeard'ın armağanı ve onun kutsanmış makinesi sayesinde, olaylar gerçekleşmeden önce onlara şahit olabiliyorum. Gerçekten de, kendi kaderimi gördüm —"

Hugon arkasını dönerek tüm salona şöyle seslendi: "—Birçok krallığın yakında kralı olacak!"

Askerleri kollarını havaya kaldırdı ve koro halinde tezahürat yaptı. Hugon, susmadan önce gülümsedi. Salonu sakinleştirici bir dokunuşla aydınlattı. Lazarus'a dönerek, "Bu, daha fazlasını gerektirecek," dedi. "Uçan bir adam ve bir hançer, Tanrı'nın bana bahsettiği kaderi alt üst etmek için."

Lazarus, Albeard'a baktı; ancak cübbeli adam sadece kısıp gözlerle ona baktı ve önündeki parşömenleri yeniden düzenlerken başını salladı. Adam bir kuyudan tüy kalem çıkardı, ucunu kuruladı ve hazırlıklarına devam ederken dikkatini dağıtmadan,

Hugon'a şöyle dedi: "Efendim; vakti geldi."

Hugon başıyla onayladı ve Lazarus'a olduğu yerde kalmasını emretti. Ardından taş platforma çıktı ve hançerini masanın üzerine atarak masanın etrafından dolaştı. Kısmen yanmış sandalyesine dönerken Hugon salondaki herkese seslendi: " Silahlı adamlarımın hepsi bu uygulamayı biliyor; tam bir sessizlik istiyorum." Sonra da döndü... Kale hizmetkarları. "Ve yeni hizmetkarlarımın da aynı kurallara uymasını bekliyorum. Bununla birlikte, her kadın yanındaki çocuğuna bakacak ve her biri çocuğunun rahatsız edilmesinden sorumlu olacak. Adamlarım her türlü huzursuzluğu bastırmak için, hatta vurmak için bile, hızla harekete geçecekler! Sözlerime sakın inanmayın, çünkü bir kere karar verildikten sonra pazarlık edilecek bir bahane kalmaz." "İşlem tamamlandı! Şimdi yeni rollerinizi üstlenin!"

Kadınlar toplanmış hizmetçilerin arasında koşuşturarak çocukları kapıp sürüklemeye başladılar. Göğüslerine dokunuyor, parmaklarını dudaklarına bastırıyor ve kulaklarına sertçe fısıldıyordu. Çocuklar başlarını salladılar ve kadınlar onları kucaklarına aldılar; hizmetçiler arasında yeni bir sakinlik hakim oldu.

Hugon omzunun üzerinden baktı ve duvar boyunca sıralanmış, cübbeli ileri gelenler ve şövalyelerden oluşan koroya seslendi . Onları uzaklaştırmak için elini salladı ve " Bizden uzaklaşın ; vahiy için yer açın" dedi. Bir dalga gibi, dizilim dağılmaya başladı ve sadece Hugon ve astrologu için yer açıldı. Döndü ve Lazarus'u işaret ederek kısa ve korkunç bir uyarıda bulundu: "Kımıldamazsan veya konuşursan ölürsün." Sonra salonun yıpranmış çift kapılarının önünde duran okçuların sırasına doğru parmaklarını şıklattı ve ona işaret etti. Onlar da itaat ederek yaylarını Lazarus'a doğrulttular.

Lazarus nefesini tuttu, dikkatini Hugon'dan astrologa, sonra da onların arkasındaki ve masanın etrafındaki kıpır kıpır adamlar korosuna çevirdi. Adamlar duvarın daha aşağısına doğru dağılmaya devam ederken , Lazarus tekrar Lord D'Alcicourt'un yüzünü gördü. ve gözlerini onun gözlerine dikti. Ancak D'Alcicourt diğer adamlarla birlikte hareket etmedi; olduğu yerde dimdik durdu, gözleri soğuk bir şekilde ona dikilmişti. Lazarus ise başını sallayıp omuz silerek, sessizce şu soruyu ima etti: 'Neden?' Ve o anda Lazarus, D'Alcicourt'un sürekli mesafeli duruşunun nedenini çok iyi anladı . Bu gerçeğin şokundan henüz kurtulamadan, Lazarus tüm salonu sarsan yüksek bir tıslama sesi çıkardı; çünkü Lord D'Alcicourt'un gövdesi yoktu; bunun yerine, kesik başını destekleyen tek şey, uzun bir yer şamdanının direği idi .

"Yaylar kalksın! Vurun onu!" diye bağırdı Hugon. Askerler onun emrine koşular ve; arbaletçiler silahlarını kaldırdıkça, bitişik sıradaki kılıçlılar saflarından ayrılıp Lazarus'un etrafını sardılar, onu çekilmiş kılıçlardan oluşan sıkı bir çemberle kuşattılar. "Eğer o

"Hareket et, onu delip geç!" Sonra doğrudan Lazarus'a seslendi: "Şeytani konuşmayı ve şeytan çılgılığı atmayı yasaklıyorum! Uçan adam olsan da olmasan da; bana bir daha tıslarsan, olduğun yerde öleceksin ."

"Yapmayacaksın —"

"Sessizlik!"

Lazarus başka yöne baktı; yine de her açıdan yalnızca kalkık kılıçlar gördü. Gözüne bir damla ter doldu; kulakları yanıyordu ve hafızasında Rahip Clodius'un elindeki cezalandırma bastonu canlandı.

Hugon, astrologun tam karşısında öfkeyle dolanıp durdu, sabırsızca parmaklarını şıklattı ve Ay Penceresi'ni işaret etti.

Astrolog, batırılmış tüy kalemi boş bir parşömenin üzerine yerleştirdi ve aynalı tabağın önünde tam olarak eğildi.

Salonda, astrolog Ay Penceresi'nin birleşen ışığına dalmış bir şekilde otururken, öksürük veya hapşırık bile zorunlu sessizlik halini bozmadı.

Lazarus, delici bakışları uçayaklı sehpanın yansıtıcı plakasının ışığıyla birleşen adama odaklandı .

Adamın kaşları çatıldı ve gözleri , sonsuzluğa bakan bir yırtıcı kuşun gözleri gibi geriye çekildi. Adam kendi kendine mırıldanırken dudakları titredi ve Hugon, onu rahatsız etmemek için dikkatlice geri çekildi .

Hugon, Albeard'ın arkasına gizlice yaklaştı, omzunun üzerinden boş parşömeni inceledi. Hipnotize olmuş astrolog, aletine odaklanmış olsa da, Hugon'un kendi kendine sessizce mırıldandığı kelimeleri yazdı:

Vahşi hayvanların çakallarla bir araya geldiği yer
Şeytanlar alaycı çağrılarla bir araya geliyor.
Baykuş yuvalarının üzerinde, huzur içinde öylece tünemiş.
Yıkıcı bir melek gölgesi dinleniyor.

O'nun tohumunu çalmak için şehvet uyandırmak
Rüyalarda, bu Şeytan Kraliçesi ürer mi?
Adamla antrenman yaparken, o da —

Astrolog, yüzü Ay Penceresi'nin ışığında kıpkırmızı olmuş bir halde Hugon'a döndü.

"Tanrım, hayır!" diye nefes nefese kaldı, gözleri yaşlarla dolmuştu.

Hugon geriye doğru yaslandı, düşünüyordu. "Tanrı bilir ne?"

Ay penceresi, mavimsi bir renkle parıldadığı ve tam merkezinde daha parlak mavi bir ışık noktasının dışarı doğru yayılarak şiştiği için, iki adamın da dikkatini hemen çekti.

Yavaşça dışa doğru ve pirinç aynanın yuvarlak çevresine doğru genişleyen, masmavi bir halkaya dönüştü .

"Bu da ne böyle?" diye sordu Hugon, astrologdan ve Ay Penceresi'nden uzaklaşarak. "Ne oluyor?" Masanın üzerindeki hançerini çekti. " Sana ne oluyor?"

Astrolog, Hugon'a yukarıdan bakarken hem kıkırdıyor hem de ağlıyordu. Omuzlarını silkti. "O, annesi."

Başparmağıyla alnını haç işareti yaparak çaprazladı, gözlerinden yaşlar akarak gülmeye devam etti ve ayağa kalkıp Hugon'a döndü. "Aziz Denis, bizi koru." Hugon hançerini astrologun göğsüne dayadı. "Kendine gel! Söyle bana!"

Adam tereddütlü bir şekilde cevap vermeye çalıştı: "Annesi ... hayır... ondan bahsedemeyiz efendim!"

Hugon'un kolunu yakaladı. "Burada olmaz; şimdi olmaz! Hayır!"

Hugon döndü ve Ay Penceresi'ni masanın üzerinden fırlattı, pencere salonun diğer ucuna uçtu . Korkmuş hizmetkarların önünde durdu. Bıçağı astrologun boynuna dayadı . "Peki ya annesi?"

Adam altını kirletti ve ağladı.

Hugon ısrar etti: "O kim?"

"O, öyledir—lütfen size yalvarıyorum, Rabbim."

Hugon bıçağı çenesinin altına bastırdı.

"O şöyle diyor: Lil— Tanrım, bunu yapmamalıyız!"

Hugon ince bir kan damlası çekti. "Küçük—küçük ne?"

"Hayır," diye ısrar etti astrolog, "Efendim, şimdi değil!"

"Şimdi!" diye homurdandı Hugon.

"Lilith! Heyle! Lucifael! Morningstar! Onun birçok adı var!" diye bağırdı yere yığılmadan önce.

Yere yığıldı ve kendi içine kapanık, hıçkırarak ağlayan bir adama dönüştü.

"Va-hoom! Va-hoom!" Kale salonunun dışından uzaktan bir savaş borusu sesi yankılandı. Hugon dikkatini salonun yarı sağlamlaştırılmış demir kayışlı çift kapısına çevirdi ve adamlarına girişi daha iyi güvence altına almaları için işaret verdi. Salonun dışında, uzaktan gelen acil silahlanma çağrıları arasında, Hugon çift kapıların dışından, ölen askerlerin üst üste binen ve korkunç çığlıklarıyla birlikte, acil savunma emirleri duydu. Kapılar Yumrukların ve mızrakların vurma ve dövme sesleriyle sarsılan, boğuk acil durum çığlıklarıyla vurgulanan bir gerilim vardı.

Salonun içi, yüzlerce gözün çift kanatlı kapılara dikilmiş olduğu, mezar sessizliğine bürünmüştü. Lazarus, toplanmış hizmetkarlara baktığında, ağlayan çocukların ve kadınların arasından sıyrılıp ilerleyen yalnız bir çocuğu fark etti. Çocuk, Ay Penceresi'nin yanına çömeldi ve kendisine bakan gözleri ararken Lazarus'un bakışlarını gördü.

Gözlerinde bir parıltıyla Lazarus'u işaret etti, parmağını dudaklarına götürdükten sonra Ay Penceresi'ni alıp geldiği yere geri döndü. Lazarus dikkatini Hugon'a çevirdi ve onun dönüp D'Alcicourt'un başına seslendiğini gördü; "Tanrı aşkına, ne oluyor ?"

Dışarıdan bakıldığında, Hugon'un kısa bakışı, bundan herhangi bir aydınlanma çıkarmaya yönelik bir girişim izlenimi veriyordu. Belki de bir şekilde bir stratejiyi açığa çıkarabilirdi; ne kadar saçma olursa olsun, bu strateji düşman tahkimatlarını güvence altına aldıktan sonra ona saldırmayı içerebilirdi . Yine de, kopmuş başı ve kendi kopuk hesaplaşmasını hızla bir kenara bıraktı ve yaralı astrologa döndü. "O kim? Bu çok isimli Şeytan Kadın da ne?"

GÜM! Devasa bir patlama salonu temelinden sarstı. Hizmetkarlar ve askerler canlarını kurtarmak için etrafa saçıldılar, çatı taşları salonun en orta katına düştü; patlamanın şiddeti neredeyse tüm muhafızları yere serdi . Çatıdan aşağıya enkaz yağdı, yoğun bir toz sütunu yere yayıldı ve salonun her köşesini dalgalanan kum ve külle doldurdu. Ve sonrasında— adamlar beceriksizce kendilerini topladıkları o kısa ve sakin anda— son tozlar çöktüğünde ve sessizlik salonun üzerine tutulmuş bir nefes gibi çöktüğünde—

Kadınlar ve çocuklar çığlık attı; erkekler arkalarına saklandı; kılıç ustaları halkası Lazarus'tan kaçtı, onu yere çömelmiş ve önünde beliren varlığa saldırmaya hazır bir halde bıraktı. Kulakları geriye doğru, gözleri fal taşı gibi açılmış, kanatları yayılmış ve dişleri hazır halde olan Lazarus, dağılan sisin ortaya çıkardığı şeye tısladı . Önünde, Domuz Devi kanatlarını çırpıtı, pençelerini havada tırmaladı , dişlerini kaldırdı ve kalenin duvarlarını bile sarsacak yankılanan bir kükremlerle kendini tanıttı. Duvar taşları.

Hasar görmüş tavan kemerlerinin altında, devasa meşe sütunlar , destek taşlarının değişen ağırlığı altında sırayla parçalanıp kırılıyordu. Yavaş yavaş, çökmekte olan bir Babil Kulesi gibi, salonun çatısının daha da büyük bir kısmı gökyüzüne olan tutunma gücünü kaybetti. Bütün bölümler çöktü. Taşlar, Thor'un çekicinin ezici darbesi gibi yere düştü ve asker sıralarını dümdüz etti. Yara almamış adamlar Canavar'la çatışmaya girdi; arbaletçiler ve okçular, en yakın tarafını ok ve civatarlarla kaplamak için silahlarını ateşledi . Dev kükredi ve onlara doğru sendeledi, ikinci bir ok dalgası önünü hedef aldığı anda. Ancak, sadece ağır ağır homurdandı ve ilerlemedi . Bunun yerine, onları savuşturdu ve kara gözlerini Lazarus'a çevirdi. "Haydi onu!" diye bağırdı Hugon, masanın arkasına dalıp yerde sürünerek ilerlerken. Ağlayan ve kıvrılmış halde yatan astrologun üzerinden hızla geçip kendini onun altına sakladı.

Masanın etrafında, cübbeli devlet adamları onun izinden giderek masanın alt tarafını doldurdular; ve Kendi alanını savunmak için onlarla savaştı.

Lazarus, masanın kenarından geri çekilen Domuz Devi'ne gözlerini dikmişti. Ve kambur devin hareketlerini izledi; pençeleri açık ve kanatları yayılmış halde ilerlemeye devam ederken, dikenli ve kanı çekilmiş derisinin duvarlarına daha fazla ok saplanıyordu . Lazarus durdu ve döndü; sırtını duvara yaslayarak kanatlı deve dik dik baktı. Göz göze —uçan adam uçan canavara—Lazarus da aynı derecede tavizsiz bir duruş sergiledi ; çömeldi, kollarını yayılmış kanatlarının altına açtı ve kötü niyetli bir tıslama sesi çıkardı.

Dev homurdandı ve Lazarus'a doğru hücum etti, güçlü pençeleriyle masayı havaya fırlattı. Ancak masa paramparça olmadan, hatta duvara çarpmadan önce bile , Canavar diğer uzvunu adamların yığıldığı kalabalığın arasından geçirdi, onları salonun zemininde takla attırarak, çarpık kalıntılar yığınınına dönüştürdü. Şeytanın pençelerinin sıkı kavrayışında, Hugon sersemlemiş ve narin bir kukla gibi görünüyordu . Lazarus kaçmak için döndü ve dev ileri atılarak dişlerinin uçlarını duvara çarptı. Tuzağa düşmüş Lazarus yavaşça döndü ve o anda devin gözünde kendi suretini gördü - Eljo'nun parlak siyah yüzeyinden yansıyan kendi yansımasını. Lazarus'un saçları Canavarın çürük nefesinde dalgalandı. Canavar, Lazarus'u dişlerinin arasında ve duvara yaslı tuttu.

“Yardım et—bana—uçan adam!” Hugon, canavarın sıkıca kavradığı yerden hırıltılı bir sesle konuştu. Canavar , Hugon'u dişlerinin altına alıp Lazarus'un yanına getirdi; ve Hugon, inanılmaz derecede korkunç bu anda ürkütücü bir mizah keşfetmiş gibi aynı anda öksürmeye ve kıkırdamaya başladı . Lazarus'a bakarak onu suçladı: “Bu canavarı sen mi çağırdın! Kendine uçan bir Hristiyan mı diyorsun?” Dev, gözleri fal taşı gibi açılmış , sırttan adamı Lazarus'tan uzaklaştırıp yana çevirip kafasının iliğini çiğnerken bile .

Lazarus yere eğilip, devasa dişlerin altına saklanarak dengesini yeniden sağlarken, canavarın üzerine ok ve mızrak yağmuru yağdı . Çift kanatlı kapılara doğru hücum etti ve okların karşısında durdu. Ancak canavar onu takip etti. Askerler silahlarını Lazarus'un üzerine doğrultup yüzünü ok yağmuruna tuttular, tam o sırada Lazarus dönüp salonun çevresinde diğer yöne doğru kaçtı . Tavandan yağın toz ve molozların arasından Lazarus, tavandaki devasa bir delikten yıldızları gördü; ancak hızla hareket eden dev, kendisini onunla gece gökyüzüne net bir atış yapma arasına koydu.

Oda gürlendi ve salon duvarlarında genişleyen çatlaklar oluştu, bunlar siyah şimşekler gibi hızla tavandan aşağı indi; duvar taşları da yıkıntının başlangıcına dönüştü. Lazarus platformun karşı tarafını temizledi ve artık ölmüş olan kadın ve çocukları barındıran üçlü kemerli geçidin yanından hızla geçti. Aniden, bir taş çığının etrafına dökülmesiyle payanda sütunları çöktü, düşen molozlar onu kaldırım taşlarına savurdu. Dev, taş yağmurunun altında kükrerken yuvarlandı ve ayağa kalktı —ve tavandaki çok daha geniş deliği, davetkar siyah gökyüzü ve yıldız deniziyle gördü . Bir anda, canavarın devasa, yayılmış kanatlarının ardında gökyüzü kayboldu , canavar ona doğru ilerliyordu. Sonra durdu ve üfledi.

Lazarus aceleyle o anı düşündü ; sanki Canavar, o kocaman delikten kaçmak istediğini biliyor ve her türlü girişimine meydan okuyordu. Lazarus, Domuz Devinin kanıtlanabilir hızını göz önünde bulundurarak , dik yamaçta yeterince hızlanıp devasa uzanma mesafesinden kaçamayacağını düşündü . Dahası, Lazarus, uçarken Canavarın pençelerinden kurtulmayı başarsa bile , Canavarın kesinlikle ona eşit bir başlangıç yapacağını ve tecrübelerinden, gökyüzüne yükselirken Canavarın güçlü kanatlarından kaçamayacağını biliyordu . Lazarus tüm bunları düşündü ve anında aklından geçirdi, kendini oradan uzaklaştırdı.

Çatışma noktasından ayrıldı ve duvarın daha aşağısına doğru civatalarla sabitlendi.

Askerlerin onu ilk olarak salona getirdikleri yöne doğru hızla koştu; ve kalenin derinliklerine doğru uzanan, artık kimsesiz olan giriş kapısına doğru hücum etti . Dökülen harç tabakaları arasında, oklarla delik deşik olmuş dev, kaya ve moloz yığınlarının arasından hızlı bir yol açarak ilerledi. Ve belki de algı veya belirgin bir olayla ayrılamayan bir anda , Lazarus, giriş kapısı patladığı anda içeri daldı; ve parçalanmış taşların patlaması onu yere savurdu. Yine de dev, kafasını koridora doğru derine sokup, kükreyip, dişlerini yıkılan duvarlara vururken, yuvarlanarak ayağa kalktı. Lazarus ileri atıldı, koşmaya başladı, bir köşeyi döndü ve kalenin alt koridoruna bitişik dolambaçlı bir merdivenden aşağı indi. Merdivenlerin dibine sıçradı ve arkasına bakarak, merdiven boşluğundan dökülen ve kendisine doğru akan büyük bir taş dalgasını gördü . Dişlerin çirpinişi taşları aşındırarak, peşinden gelen Canavarın devasa ve toprağa gömülmüş başını ortaya çıkardı. Salonun duvarları dışa doğru eğildi ve tavan, Canavarın devasa gövdesinin etrafında çöktü, çünkü koridorun daha küçük boyutları onun kütlelerini kaldıramadı. Yine de Canavar ilerlemeye devam etti, kendini salonun derinliklerine doğru daha da fazla çarptırdı.

Lazarus koridordan hızla geçti ve evinin tanıdık, ilkel kapısının önünden uçarak gitti.

Eski hapisanesi. Salonun kıvrımlarını ve dönüşlerini dolaştı, bir kemerli geçidin etrafından dolandı ve durdu. Önünde, davetkar bir demir kapı beklediği yerde, yüksek bir yığın halinde ölü askerler yatıyordu. İlerledi ve yığının dibinde tanıdık bir yüz gördü — uykulu bakışlı, devasa kızıl saçlı askerin yüzü, yakındaki kırık bir kılıç kabzasından başka hiçbir şeye bakmıyordu. Yıkılan bir kalenin sürekli gürültüsünün üzerinde, Canavar'ın yankılanan kükremesi onu hızla cesetleri yığından çekmeye teşvik etti. Öldürülen askerleri tek tek hareket ettirdi ve duvara dizdi ve Canavar'ın her kükremesiyle — yeni saldırısının her sarsıntısıyla— Lazarus'un etrafındaki duvarlar kayan ve ufalanan taşlarla dalgalandı. Ve ölü adamları kapının önünden yeterince temizlediğinde, kalan cesetlerin üzerinden tırmandı ve açılmayı reddeden kapının demir mandalıyla mücadele etti. Kaldırım taşları altında kayarken bile kapı mandalına vurmaya devam etti. Demir kapı, kaya kaplamasının çöken üst taşı altında bükülürken, çukur girişinin etrafından harç döküldü.

"Açın!" diye bağırdı Lazarus, omzunu kapıya sertçe çarparak. Ve aynı hızla, kilit kırıldı, menteşeler taş harçtan koptu; ve o, yavaş yavaş çöken ve tozla dolu bir çukurun kapısının üzerine düştü. Yine de, savrulan enkazın arasından, akşam havasının bir esintisi onu sardı ve başının üzerinde geniş bir yıldız örtüsü buldu. Ayağa kalktı, yukarı sıçradı ve kanatlarını çırparak çukurun en üst kenarına tutundu. Kendini dışarı çekti, ayaklarını yere bastı ve yükselen ay ile doğu gökyüzünü inceledi.

Lazarus derin bir nefes aldı, kanatlarını çırptı ve uçmaya hazırlandı; tam o sırada çukurun içinden Hristiyan bir mahkumun sesi duyuldu: "Lazarus, bize yardım et!" Arkasını dönüp toz ve karanlık pusunun içine baktığında, mahkumların zincirleriyle boğuştuğunu ve çökmekte olan çukurun duvarından bağlı demir prangaları çıkarmaya çalıştıklarını gördü.

GÜM! Avlunun zemini Lazarus'un botlarının altında titredi; bu, Domuz Devi'nin koridordan tamamen geçip Lazarus'un ardından çukurdan çıkma konusundaki sarsılmaz kararlılığını gösteriyordu. Aniden, Lazarus Hristiyan'ın sırt üstü yere düştüğünü ve zincirinin yıkılan duvardan kurtulduğunu gördü. Aynı şekilde, kuzeyli adam da ayağını kırık taşlara vurdu ve prangalarını kopardı.

Lazarus çukurun yanına eğildi, şiddetle el sallayarak ve bağırarak, "Zincirini bana at!" dedi. Hristiyan, zincirlerinin gevşek ucunu Lazarus'a fırlattı. Lazarus da zinciri yakalayıp tutsağı çukurdan çekip çıkardı ve kuzeyli adama seslenerek onu kenara yuvarladı: "Şimdi, seninki! Acele et!"

Bunun üzerine dev adam zincirini savurdu; Hristiyan da Lazarus'un onu güvenli bir yere çekmesine yardım etti. "İkiniz de kaçmalısınız! Büyük bir kötülük yaklaşıyor!" diye uyardı Lazarus, karanlığın içine dalmadan önce.

Kuzeyli adam, dirseğindeki kötü morluğun acısıyla kıvranarak yerde yuvarlanırken, ellerini havaya kaldırmış, arazinin etrafında dolaşan ve iri beyaz bir aygırı sakinleştirmeye çalışan Hristiyanı gördü. Ve ürken at, ona doğru hücum etmeye kalkınca, Hristiyan sürekli olarak yana doğru kaçarak, atın her kaçış girişimine karşı koydu. Kuzeyli adam kolunu tutarak seslendi: "Demek başka bir at çalacaksın , öyle mi?"

Hristiyan ona sert bir bakış attı. "Hayır, ben bir atı büyük bir kötülükten kurtarmaya gidiyorum." "Şimdi kalk ve bana yardım et!"

Ancak, yaralı kuzeyli adam yan tarafına döndü ve acı çekmeye devam etti.

ÇAT! Yanında, çukurun duvarları içeri doğru çöktü, taşlar hızla boşluğu doldurdu ve çukurun içinden bir toz bulutu yükseldi. Kuzeyli adam ayağa fırladı ve Hristiyan'la doğru koşarak hızla, "Eğer onu ve her şeyi kurtaracaksak ..." dedi.

Hristiyan, zincirinin gevşek ucunu ona fırlattı ve geri çekilip canavarı çevreleyecek geçici ve hareketli bir çit oluşturmasını emretti. Birkaç dakika içinde atı avlunun köşesinde sıkıştırdılar. Hristiyan ata bindi, arkadaşının da arkasına binmesine yardım etti, atı avludan çıkarıp kale kapılarına doğru sürdü. Beyaz at sur duvarlarını aştı ve vahşi bir dörtnala yere vurdu.

"Demek uçan adam seni cehennemden ta dibinden kurtardı! Buna ne dersin, kuzeyli adam?" diye sordu Hristiyan, omzunun üzerinden ve gürleyen at toynaklarının uğultusunun arasından .

Kuzeyli adam uluyan rüzgarın arasında bağırdı: "Hayır, uçan adam seni görkemli Valkyrie'den çaldı; anladığım kadarıyla Ja-Zeus adamın seni biraz daha bekleyecek ?"

"Ah, O'nun umurunda değil , " diye karşılık verdi Hristiyan. "Ama yetmiş yedi bakirenin de aynı derecede bağışlayıcı olacağını sanmıyorum !"

Kuzeyli adam omzuna sertçe vurdu. "Dilini tut, Hristiyan adam."

Eski maden mahkumları, ay ışığıyla aydınlanmış bir ovada dörtnala ilerleyip gecenin özgürlüğüne doğru giderken, titreyen bir ayı ve ayın altın tonlarındaki yuvarlak penceresinden geçen, minik ama yine de belirgin bir şekilde görülebilen yalnız bir uçan adamın silüetini fark ettiler .

[Bölüm 16 Sonu]

Bu edebi eser yaratıldı .

d yalnızca şu amaçla ithaf edilmiştir :

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Mirası hepimizin içinde yaşamaya devam etsin —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~